

de almindelige Fornødenheder, til Danmark til en nærmere fastsat lav Fragt, og da den ikke har villet udføre dette Arbejde, skal den betale, hvad det koster for det danske Samfund at faa det fastsatte Kvantum hjemtransporteret, betale Forskellen mellem den Maksimalfragt, man kunde have ønsket, og en virkelig Markedsfragt. Jeg finder, at det er en overmaade nærliggende Vej, og jeg skal tillade mig at antyde, hvorledes jeg har tænkt mig Fremgangsmaaden. Det kan være, at der er praktiske Vanskeligheder, som jeg ikke har set. I saa Fald maa min Henstilling gaa i Papirskurven, i modsat Fald maa jeg bede den højtærede Minister og det kommende Udvalg om at overveje Tanken. Jeg tænker mig, at man først indenfor Regering og Rigsdag — her tænker jeg mig ikke Regeringens Medvirkning — bliver enig om et Kvantum Varer, som den danske Skibsfart burde transportere til Danmark for en nedsat Fragt. Vi har allerede et Udgangspunkt, idet Regeringen gennem sine Overvejelser har fundet, at et Kvantum af 400,000 Tons Majs og 1,600,000 Tons Kul halvaarligt vilde være et passende Kvantum. Jeg maa straks sige, at mit foreløbige Indtryk gaar ud paa, at dette Kvantum er meget for højt. Jeg skal ikke uddybe Sagen. Det, som jeg før nævnedes under min Omtale af de to Kategorier Indkomster, vil være tilstrækkeligt til at vise, at man efter min Mening ikke har Lov til uden videre her at medtage hele det Kvantum Majs og Kul, Danmark har Brug for; der bør her ske en Nedsættelse og maaske en ret betydelig Nedsættelse. Det næste Skridt vilde være at blive enig om Principperne for en Maksimalfragt, og her tror jeg ikke, Lovgivningsmagten uden videre bør fastslaa en Fragt, som til enhver Tid skal være Udtryk for en Maksimalfragt. Det vilde være nødvendigt at skabe et Organ, som til forskellige Tider kunde fastslaa, hvad der under Hensyntagen til de Omkostninger, Skibsfarten paa de respektive Tidspunkter var belastet med, kunde betragtes som en passende Maksimalfragt. Det tredje, der maatte ske, var at tilvejebringe et Organ, der til forskellige Tider skulde konstatere, hvad Markedsfragten var. Dette kan straks synes vanskeligt, men i Bemærkningerne til Lovforslaget, Tillæg A. Sp. 3679, findes der jo forskellige gode Illustrationer til dette Forhold, og det vil neppe blive saa vanskeligt med visse Mellemlim — egentlig eller maanedlig — at slaa fast, hvad

der er Markedsfragten for en eller flere Varer, hvilke man nu maatte have valgt at benytte som Udtryk for Dagens Fragt. Naar disse tre Ting er slaaede fast, for det første, hvilket Kvantum den danske Skibsfart skal være forpligtet til at befordre — eller rettere sagt, for hvilket Kvantum den skal betale Forskellen mellem Maksimalfragt og Dagsfragt —, for det andet en Maksimalfragt og for det tredje en Markedsfragt, vil det være et simpelt Beregningspørgsmaal at fordele denne Forskel paa Rederne efter de Regler, hvorom man maatte blive enig. Regeringen slog ved sit foreløbige Forslag om en Maksimalfragt fast, at Fordelingen af Befordringspligten ved Indførelsen af en saadan Maksimalfragt burde ske alene efter Nettoregistertonnagen. Jeg vil finde, at dette Grundlag kan bruges med visse Modifikationer, idet der dog bør ske Fradrag i Tonnagen ud fra lignende Regler som dem, Regeringen har bragt i Forslag her overfor Bruttofragten. Naar f. Eks. D. F. D. S. har vist den store Kulance, som jeg finder det er, at transportere Varer i indenlandsk Fragt til de samme Fragter, som gjaldt før Krigen, og at besørge Eksporten af vore Landbrugsvarer til overordentlig rimelige Fragter, Fragter, der, saa vidt jeg husker, er aftalte med Landbrugets Tillidsmænd, vilde jeg finde det ganske naturligt, at der tages Hensyn hertil ved Ansættelsen af den Tonnage, for hvilken dette Selskab skal betale Afgift.

Endvidere vilde jeg, som antydet, finde det rimeligt, at Regeringen tog Hensyn til den Tonnage, der gaar i Rutefart og Passagerfart, og til Dels til oplagte Skibe, naar disse var oplagte af Grunde, som toges for gode. Kort sagt, jeg mener, at Nettoregistertonnagen maa kunne tages som Maalestok efter nogenlunde de samme Regler, som Regeringen har foreslaaet anvendt paa Bruttofragten i det foreliggende Lovforslag. Tilhørerne vil maaske spørge: Ja, men hvilket Udbytte kan der blive for Statskassen af en saadan Afgift? Jeg nærer den Anskuelse, at der kan blive et meget betydeligt Udbytte, selv om Afgiften ansættes ud fra den Betragtning, for hvilken jeg har gjort mig til Talsmand, nemlig en udpræget Kulance overfor Skibsfarten. Hvilke Afgiftsbeløb der kan blive Tale om, vil man kunne se, hvis man gaar ud fra de af mig omtalte 400,000 Tons Majs og 1,600,000 Tons Kul halvaarligt og reducerer disse Kvanta, saaledes som enhver maatte være tilbøjelig til ud fra sit Synspunkt, men i hvert Fald reducerer dem og